

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

זֵהָר חֻדְשׁ יִתְרוֹ

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מִחוּלֵק ל- תַתַּק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֹּרֶךְ כ"ט - חֲלָק י'

קוֹנְטֵרְס 850

מוֹפָץ לֵאל מִטְרוֹת רוּחַ כֻּלָּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֹּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֶשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעֵל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמוּשׁ תּוֹכֵב"א

ואכן כך נכתב מפורש בזה"ק פרשת נשא בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי – בזה הספר (הזוהר הקדוש) יצאו מן הגלות ברחמים.

בשנת תשכ"ז, עת מלחמת "ששת הימים", למדתי בישיבת וויזניץ ב"ב אצל הגאון וקדוש בעל ה"אמרי חיים" זצוק"ל, בימים דאז, יצאו 4 מדינות נגד עם ישראל: מצרים, ירדן, סוריה ולבנון החליטו להלחם נגדינו, הסכנה היתה גדולה והפחד ממש נורא - שלושה ימים לפני תחילת המלחמה כבר היו סגורים כבישי הגליל מפני פחד האויב, שמא תתקוף לבנון את הצפון. ולא הרשו לנוע בדרכים. האדמו"ר מוויזניץ ביקש וקיבל רשיון מיוחד להגיע למירון, ואמר: כשאגיע לרבי שמעון אפעל כל מה שצריך. וכך עלה לציון הקדוש של רשב"י. כשנכנס לציון הקדוש לקח ספר הזוהר פתח דף ראשון ואמר: כאן כתוב "ספר הזוהר מהתנא האלוקי רשב"י", ופירש: דאס איז די לעכטיגע ספר "ספר הזוהר" וואס לערנט אונז "מהתנא" געטליכקייט "האלוק" פון וועם? פון רשב"י, [תרגום ללשה"ק: זה הספר המואר (הזוהר) שמלמד אותנו (מהתנא) אלוקות, ממי? מרשב"י]. אח"כ ניגש לציון הקדוש נשק ואמר: כבר ניתקתי כל הקשרים של כל האומות הרוצות להרע לישראל. היאך עשיתי זאת? כי דבקתי בתנא הקדוש רשב"י. וכולנו יודעים על הניסים הגדולים שקרו במלחמה זו.

כיום כשארץ ישראל נמצאת בסכנה גדולה מאירן, מובא בגמ' על אמורא שאמר, בהגיע זמן פטירתו ראו לקבור אותי עמוק עמוק באדמה, כי לא יהיה קש בישראל שהסוס הבבלי (שהוא אירן) לא יאכל. על כן מוטלת עלינו החובה להזדרז בלימוד הזוהר הקדוש, כי עם ישראל זקוק לישועות גדולות, וכשנדבק בספר הזוהר נמתיק כל חבלי משיח.

רק צריכים שהלימוד יהיה בקדושה ובטהרה.. הגמ' אומרת ברכות נ"ב, עזרא הסופר תיקן "תפילת עזרא", ועד כמה גדולה תפילה זו, מספרת הגמ', על אדם שרצה לחטוא ח"ו, אמרה לו האשה: אם אין לך מקוה היאך תטהר? ופרש מן העבירה ולא נכשל.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ישראל דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(עיינן גמרא ברכות דף ט"ז על הפסוק "כנחלים נטיו כגנות עלי נהר – ראיתי מהצדיק הקדוש רבי פנחס מקאריץ זי"ע בספר אמרי פנחס השלם דף קס"ד: אמר: קצת בני אדם אומרים בעבור שיושבין בכפרים ואין להם מקוה אינם רוצים ללמד זוהר, ואני אומר להם אדרבא - על דרך ששמעתי מהרב שאמר כשחל יום טוב בערב שבת אין צריך לטבול על השבת, כי מה צריך מקוה גדולה מקדושת יום טוב. (ויש לחלק בין גירסת הזוהר להעמקה בקדושת הקבלה).

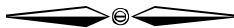
וכל שכן ללימוד הזוהר הקדוש, כפי שמביא ה"מאור ושמשי" פרשת אחרי, על כת ש"ץ ימ"ש, שהיו כולם צדיקים גדולים, רק שלמדו קבלה שלא בטרה לכן נהיו אפיקורסים וכופרים בה' רח"ל. אבל אם נלמד בזוה"ק בקדושה ובטרה נהיה משומרים מכל חטא ועוון ונביא בכך הגאולה השלימה.

הקב"ה גלגל הזכות ע"י זכאי, אדם קדוש שיש לו הזכות להמתיק לכלל ישראל חבלי משיח, הרב הצדיק רבי שלום יהודה גראס שליט"א, שמסר נפשו כפשוטו ממש לשחיטה, למקוואות, למצות, ולכל דבר שבקדושה, משיח צדקינו ודאי יראה עליו באצבעו, שסייע לביאתו.

יחד עם כלל ישראל נברכו לזכות לאריכות ימים ושנים ולקבל פני משיח צדקינו, ותחזינה עיינינו בשמחה זו, בב"א.

מכבדו ומוקירו כערכו הרם, עבד לעבדי ה'

הרב נחום ראזנבערג, רב המקוואות

רְבִיּא חַד בְּסִכִּין, בְּיוֹמֵי עוֹלִימוֹי, וְאַסְתַּפֵּן בֵּיהּ. מְקַנָּא הוּא לְאַתְתֵּיהּ, עַד
דְּבַנֵּי נִשְׂא חֲזִיכִין מִנֶּיהּ. בְּעֵי לְאַתְתַּקְנָא בְּגוּבְרִין אַחֲרֵינִין, וְלֹא אֶתְתַּקֵּן,
וְחֲזִיכִין בֵּיהּ. הָאִי לֹא יִשְׁתַּתֵּף בַּר נֶשׁ בַּהֲדִיָּה, דְּלֹא יִצְלַח. חֲמַדָּן אִיהוּ,
אֲשֶׁתְּדַל בְּמָה דְלֹא אִית לֵיהּ, חֲשִׁיב גְּרַמִּיה דְּאִיהוּ גְּבַרָא רַבָּא, וְלֹאוּ הָכִי.
זְכִי לְבָנוֹת, וְלֹא לְבָנִים.

וְאִי מִתְחַלְפֵן שְׂרֻטוּטִין, תְּרִין זְעִירִין וְחַד רַבְרָבָא בְּמַצְחֵיהּ, וְאַנְפוּי סוּמְקִין.
זְכִי לְבָנִין, וְלִבְרַתָּא חֲדָא, אוּ דִילְדַת וְאַסְתַּלְקַת מַעְלָמָא.

וְאִי אַת חַד אִית לֵיהּ בְּתַר אוּדְנֵיהּ יְמִינָא, רוּשְׁם דְּטְלוּפְחָא, וְחַד שְׁעָרָא
דְּתַלֵּי בְּרִישׁ אוּדְנֵיהּ. וְאַצְבָּעָא זְעִירָא דִּי בִידָא שְׁמָאֲלָא כְּפִיף כְּדִין
תְּתַקְיִים וְתוֹלִיד בְּנִין וּבָנָן. אִי סִמְנִין אֲלִין יְהוּן לָהּ. בֵּין רְגְלָהּא יִכְרַע
וְיַפּוֹל חַד בְּרָא, בֵּין אֵינוֹן דִּיהָא מְבוּעָא דְנִבְיַע בְּאוּרֵיָתָא. הוּא מְקַרְב
וּמְפִיק מְבוּעִין וְנַחֲלִין דְּאוּרֵיָתָא, וּבְשָׁנִין זְעִירִין יִתְפָּנֵשׁ מַעְלָמָא.

הָאִי אִיהוּ מְאִינוֹן אֶלְף, דְּמִתְפָּנֵשִׁין מַעְלָמָא מְרִישׁ שְׁתָּא וְעַד רִישׁ שְׁתָּא.
בְּיוֹמִין קְדָמָאִין. מְדַאֲתַתְרַב בִּי מְקַדְשָׁא, לֹא אֲשַׁפַּח בַּר שְׁתִּין חֲסַר
חַד, וְאֲלִין אֵינוֹן דְּמִסְתַּלְקֵי מַעְלָמָא, כַּד יַהֲבֵי רִיחָא, עַד לֹא מְטָא זְמַנֵּיהּוּ.
בְּגוּן דְּכַד קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא עָאֵל לְאוּלֵיף אוּרֵיָתָא, לְאֵינוֹן יְנוּקִין דְּאַסְתַּלְקוּ
מַעְלָמָא, כַּד יַהֲבֵי רִיחָא, עַד לֹא מְטָא זְמַנֵּיהּוּ, אֵינוֹן קְדָמָאִי בְּאֵינוֹן
מְלִין. וְקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא אָמַר לֵיהּ לְהֵהוּא מְמָנָא יוֹפִיא לְ שְׁמֵיהּ, דְּקָאִים
וְקָשִׁיר קְשָׁרִין דְּאוּרֵיָתָא, מֵאֵן הוּא דִּין דְּאַקְדִּים לִי, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב,
(אֵינוֹן מֵא ג) מִי הִקְדִּימִי וְאַשְׁלֵם, וְאַשְׁלֵם וְדָאִי.

כְּדִין קְרָא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְמַטְטְרוּ"ן, דְּאִיהוּ קְיָמָא גּוּ פְּרוּכְתָּא דְּפְרָסָא,
וְשְׁתִּין אֶלְף רַבּוּא מְאִרֵי דְּאוּלְפָּנָא דְּאוּרֵיָתָא סוּחְרֵיָתָא, וְאִיהוּ מְקָשִׁר
קְשָׁרִין לְמְאִרֵיהּ. אָמַר לֵיהּ מֵאֵן הָאִי דְּאַקְדִּים לִי, מִי הִקְדִּימִי וְאַשְׁלֵם.
אִיהוּ רְשִׁים גּוּ מְתִיבְתָּהּ. אוּ לֹא. אָמַר לֵיהּ מְאִרֵי דְעֵלְמָא, לֹאוּ אִיהוּ
בְּמְתִיבְתָּא דִּילִי, גּוּ מְתִיבְתָּהּ אִיהוּ. וְכָל אֵינוֹן דְּקְדָמִי, תַּחֲתוֹת כָּל שְׁמֵיָא
דִּילָךְ הוּא, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (שׁ) תַּחֲת כָּל הַשָּׁמַיִם לִי הוּא.

בְּגוּן דְּתְרִין מְתִיבְתִין אִית לְעֵילָא. מְתִיבְתָּא דְּהֵהוּא נְעַר מַטְטְרוּ"ן.
וּמְתִיבְתָּא עֵילָאָה דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. וּבְכָל אַתְר דְּתִנְגֵן מְתִיבְתָּא
עֵילָאָה, דָּא הוּא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא. מְתִיבְתָּא דְּרַקִיעַ, דָּא דְּמַטְטְרוּ"ן.
כְּדִין אָמַר לֵיהּ קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, אִי הָכִי, לְקוּט לֵיהּ גְּבָאִי. לְקִיט לֵיהּ,
וְאַרְחָא לֵיהּ, הֲדָא הוּא דְכַתִּיב, (שׁה"שׁ ב) דוּדֵי יָרֵד לְגַנּוּ לְעֵרוּגַת הַבְּשָׁם.
דוּדֵי, דָּא קוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא, כְּמָה דָּאֵת אָמַר (שׁ ב טז) דוּדֵי לִי וְאַנִּי לוֹ
הַרוּעָה בְּשׁוֹשְׁנִים. יָרֵד לְגַנּוּ, דָּא גּוֹרָן דְּרַקִיעַ, דְּקִימֵי כְּגוֹרָן. לְעֵרוּגַת

הבושם, דא מתיבתא דמטטרו"ן. לרעות בגנים וללקט שושנים, לעינא ולאסתפלא באינון מתיבתאן דיליה. מאי וללקט שושנים, אל תקרי שושנים אלא שושנים. אלין אינון דמקדמי ריחא בהאי עלמא, דמתלקטי ומסתלקי מהאי עלמא, עד דלא מטא זמנייהו.

כדין קארי ההוא נער מטטרו"ן לגבריאל, די קסת הסופר בחרצוי, ואמר ליה, כתוב פתקא והב למלאך הקמות על פלוני, דילקוט ליה מעלמא. ואתלקיט מיה. וסלקין ליה בקדמינתא למתיבתא (דנע"ד) דמטטרו"ן, ותמן אמר תלמודיה דאיתי בידיה. ואוליף תמן מה דאוליף. לבתר סלקין ליה למתיבתא עילאה דקודשא בריה הוא. וזמינא למתיבתא דיליה. ותמן אשתעשע בהו, באינון ינוקין דיליה, וברזין עילאין, וטעמי אורייתא, דהוו סתימין מגיה בהאי עלמא.

ויפיא ר' רב ממנא, אזיל מגו מתיבתא עילאה, וחתים סתרין ורזין דאורייתא, מגו תרין מתיבתי. פל מה דאקשו במתיבתא דרקיעא, אינון דמתיבתא עילאה מתרצין. במתיבתא עילאה, לית תמן פרכי וקושין, אלא במתיבתא דרקיעא. וחתים מתרי מתיבתי מלין דאורייתא פדקא יאות. ועל דא כתיב, (תהלים פד ח) ילכו מחיל אל חיל.

ולאומנא דאתי יסתלקון פרכי וקושין מגו מתיבתא דרקיעא. דאתמר, ילכו מחיל אל חיל, וכתיב (שם קכ ז) יהי שלום בחילך שלום בארמנותיך. עד הכא רזין דעינין, בגו גוונין לאסתפלא.

דיוקנן דחוטמא, חוטמא איהו חותמא ופרצופא דבר נש לאשתמודעא. חוטמא זעירא עקימא, דלא אתיישבא פראוי באורח מישר, דא איהו דאבד פרצופא דבר נש, ודא איהו באת ה' בלחדוי, בלא שלימו. דא איהו דאורח ענותנותא ושלמתא אתעקב (אתעבר) מיניה, חציפא איהו. שעריה בין סומק לחיור.

תלת רשימין רברבין על מצחיה, ותלת אחרנין דלא אתחזיין כל כף. תלת שרטוטין אחרנין מסטרא דא לסטרא דא, שפון דיליה רברבין. בחציפותיה ממלל בקשיו כל מה דבעי. דאורח ענותנותא אתעבר מחוטמיה, ומעל אנפוי, דהא פיסופא וענותנותא מיישר חוטמא על אנפין. והאי לית ביה פלל. ובגין דאיהו חציפא, פדיב וחייה במלוי.

וא' מתעברין שרטוטין מעל מצחיה, ואינון תלת רברבין ותרין זעירין, ושעריה אוכם, הא איהו בין תרין אתון במתקלא. דא נמוך רישא, וחייה במלוי. שעריה שעיע ולא כל כף, צערין רברבין מתערין עלוי, ואשתזיב מכלהו.

דָּא, זְכוּ זְעִירָא מְאֹבֵי מַגִּין עֲלֵיהּ. וְהָהוּא זְכוּ אַתְרָשִׁים גּוֹ עֲמוּדָא דְקָאִים
 בֵּיהּ הָהוּא נַעַר. וְאִיהוּ זְכִי בְּחַד יְתָמָא. בְּגִין דְּכָל יְתָם וְאַרְמְלָתָא,
 קְיָיִמִין בְּפַקְדוֹנֵיהּ דְּמַטְטֵרוּן, דְּקָיִמָא לְדִינָא בְּאִינוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין.
 בְּהִיבְרָא דְזְכוּתָא, דִּינִין פֶּל דִּינִין דְּעֲלָמָא, בַּר מַתְלַת, בְּנֵי חַיִּי וּמְזוּנֵי.
 וְכִלְהוּ בְּקָרְאֵי פְתִיבֵי. בְּנֵי, דְכִתִּיב (ש"א א יא) וְתַתְּפַלֵּל עַל ה', עַל
 ה' דִּיִּיקָא, לְעִילָא לְעִילָא. אַתְרָא דְמִזְלָא עֵילָאָה. חַיִּי, דְכִתִּיב (ישעיה לח ה)
 הֲנֵנִי יוֹסִיף עַל יְמִיךָ חֲמֵשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה, יוֹסִיף דִּיִּיקָא. מְזוּנֵי, דְכִתִּיב (תהלים
 נה כב) הַשְּׁלֶף עַל ה' יְהַבֵּךְ וְהוּא יְכַלְפֶּךָ, עַל דִּיִּיקָא. וְתַמָּן דִּינִין בְּנֵי עֲלָמָא.
 וַיְהִיִּין פְּתָקָא לְמַלְאָךְ הַמָּוֶת לְקַטְלָא לֹוֹן, וְלִנְטֵלָא רוּחִיהוֹן, וְהוּאִיל
 וּמִשְׁכוּנֵין עֵילָאִין, וְטַבִּין דְּבְנֵי נְשָׂא בִידוּי דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא,
 פְּקִיד לְמַטְטֵרוּן, דִּיהוּן בְּנוֹי דְהָהוּא בַר נֶשׁ וְאַתְתִּיהּ בְּפַקְדוֹנָא דִּילֵיהּ.
 וּבְגִין דְּאָסוּר לְמִשְׁפָּנָא לֹוֹן, מִשְׁכוּנֵין עַל מִשְׁכוּנֵין, לָא יְקוּמוּן.
 וְעַד דָּא, מָאן יִשְׁזַיֵּב לֹוֹן מַעֲיָנֵי, הָהוּא זְכוּ אַגִּין עַל בְּנוֹי. וְהוּא, חַד
 מְנַיִהוּ דְהָהוּא זְכוּ אַגִּין עֲלֵיהּ, בְּעִדָן עֲקָתִיהּ.

לְדָא אֵית לִיהּ רוּשָׁם בְּמַצְחִיהּ. חַיִּיבָא, אוּ גִיפָא אִיהוּ. וְלָא אַתְחַזִּי קָמִי
 בְּנֵי נְשָׂא, דְלָא יִדְעִין בֵּיהּ. דָּא אַצְלַח. וּמָאן דְּאַתְחַבֵּר בְּהַדְרִיהּ, יַצְלַח
 יְתִיר מְנִיהּ.

חוּטְמָא עֲקִימָא, וְתָרִין נוֹקְבִין דִּילֵיהּ רַבְרַבִּין, וְסִלְקִין לְבַר אִינוּן פְּתַחִין
 דְּנַחֲרִירוּי, וְחוּטְמָא לָא סְלִיק. דָּא אִיהוּ בָּאת ה' בְּשְׁלִימוֹ.
 אַרְבַּע שְׁרֻטוּטִין בְּמַצְחִיהּ רַבְרַבִּין, וְשִׁית זְעִירִין. אוּדְנוּי רַבְרַבִּין. עֵינוּי
 רַבְרַבִּין. וְתָרִין רְשִׁימִין אוּכְמִין דְּקִיקִין בְּעֵינֵיהּ דִּימִינָא. שְׁעָרִיהּ,
 לָא אַתְתַּקֵּן בְּמִזְנֵיהּ, בְּגִין דְּאִיהוּ רַב וְתַקִּיף. רוּשָׁם מַכְתָּשָׂא בְּמַצְחִיהּ.
 דָּא שְׂרָפָא, בְּכָל יוֹמָא זְמִין פֶּד אַתְרַעַם. בְּרוּגְזִיהּ, קָרִיר חוּטְמִיהּ, וְאַתְחַזִּי
 חָוּוֹר. תַּב מְרוּגְזִיהּ לְזַמָּן רַב. מְהִימְנָא אִיהוּ בְּמַלִּין רַבְרַבִּין. וּבְזַעֲרִין
 לָאוּ הָכִי. חַמְדָּן אִיהוּ. גּוּפִיהּ מְלִי מַכְתָּשִׁין וְאַבְעָבוּעִין בְּכָל יוּמֵי שְׁתָּא,
 וּבַר זְמָנָא חַד זְעִיר בְּיוּמֵי דְסַתְרוּא, אַתְנַהִיג בְּעֵנוֹתְנוּתָא בְּבִיתִיהּ. תִּיאוּבְתִיא
 לְמִיכַל בְּכָל אַתְר, אַף עַל גַּב דְּלָא זְמָנוּן לִיהּ. אִי זְכִי בְּאוּרִייתָא, וְאוּלִיף
 נְוֹקִין, זְכִי בְהוּ בְּשִׁי"ן תִּי"ו.

בִּידִיהּ יְמִינָא, רוּשָׁם עֲמִיקָא מַתּוּלְדָה דְאַתְלִיד בֵּיהּ. תָּרִין נְשִׁין אַזְדַּמְנוּ
 לִיהּ, קַדְמִייתָא תְּמִית עַל מִשְׁבְּרָא. תְּנַיִנָא תּוֹזְפִי לְתָרִין בְּנִין, חַד
 יְמִית זְעִיר בְּחֻלְבָּא דְאִימִיהּ, וְחַד יְקוּם בְּעֲלָמָא גִיפָא, יְתִיר מְבַנֵי נְשָׂא
 אַתְרָנִין, וְחַיִּין קְיָיִמִין בֵּיהּ, אָבָל לָא פֶּל כָּךְ.

חוּטְמָא דְאִזִּיל בְּאוּרַח מִישַׁר, וּמַתְתַּקְנָא עַל גְּבִי אַנְפִּין. הָאִי אִיהוּ בָּאת

ה' בשלימו. דא אתגלי במצחיה תרין שרטוטין רברבין, וחמשה זעירין, ותרין מסטרא דימינא לגבי שעריה. מישר מתתא לעילא. שעריה בין אוכם לסומק, תליא על אודנוי. עינוי רברבין זרוקין, וחוטא סומקא סחרא לגו. אנפוי אריכין.

דא, איקרי אנפי נשר. דא, מבנוי דסיהרא באשלמותא. פד בעי לאזערא גרמיה, טב איהו לגבי מאריה. דחיל חטאה איהו. בימי עולימוי איהו בלא מרעין, אזיל בכריאותיה, כגיבר בלא דחילו. ביומין דסיבו נחית בנחיתו דסיהרא, חלשא להוי. מרעין רדפין אבתריה, דא זפאה במרעין יתכפרון.

וא' מתחלפין סימנין, ביומי עולימוי להוי במרעין. בגין דאיהו כסיהרא דבעיא לאנהרא. ויהא ההוא גברא במספנו. וביומין דסיבו, יהוי בלא מרעין, ובעותרא ויקר סגיא. דהא פדין אנהירת סיהרא וקיימא באשלמותא. ודא איהו צדיק וטוב לו. ודא עונתנותא ביה, רחים הוא למאריה בכלא.

חוטמא אריכא וחד, חדודא פרישא דחוטמא דנשרא. האי איהו (בלא אה (לל). שעריה קמיט. שרטוטין דמצחיה תלת. אנפוי חדידן. עינוי זעירין. האי איהו חמדן במה דאית להו לאחרנין. כל עובדוי (דף נא ע"א) לאו בדחילו דשמיא. סאני אורייתא, וסאני למאן דלעאן בה. רחים לפום שעתא למשמע מלין דאורייתא, ולפום שעתא פרחין מגיה.

ברגליה שמאלא תרין אצבעין קמיטין דלא מתפשטין וברגליה ימינא חד. האי איהו בחטאה דגנבא, ולא יתוב מההוא חובא לעלמין. בין כתפוי תליין תרין שערין רברבין. בחדוי אית תלת שערין דתליין. אומי אומאה בכל רגעא ושעתא, ולא אתהני. תרין זמנין בשתא ישפתף בר נש בהדיה. ולא יתיר, ויצלח, והוא מאדר עד ריש ניסן. ומאלול, עד שית יומין דחשוון, ולא יתיר, וביומין אלין, יצלח מאן דישפתף בהדיה, דהא יומין אלין יומין דאתון אינון, ומאן דלית ליה אתון, אתאחד בהו.

ביומין אלין נפקין נשמתין ערטלאין, ואינון מתהדרן כמלקדמין, ולית לון זווגין. וביומין אלין נפקין עשרין ותרין אתון ושראן בהו, ומתעטרן בהו, וברחמי ישפתחון זווגין. ובירחין אחרנין, וביומין אחרנין, לאו.

דהא משבעה באדר בטש בוצינא, ואפיק אתון זעירין, ובקעין רקיעין ונפקין לעלמא. בזמנא דאינון נפקין, כל אינון נשמתין ערטלאין,

דְּהוּ זְמִינִין לְאַתְהֵדְרָא, נְפָקִין בְּהֵדִיָּהּ, וְאַתְאַחֲדֵן בְּאִינוּן אַתְוּוֹן.
וְנְפָקִין עַל יְדוּי דְּפְרוּוֹנְקָא. בְּגִין דְּכָל בְּנֵי עַלְמָא, כַּד אַתְבְּנִין לְאַתְצִיירָא
בְּהַאי עַלְמָא, כָּל צִיּוּרִין דְּאַתְוּוֹן מְתַצִּירִין בְּהוּ, עַל יְדָא דְּאִינוּן
תְּלַת שׁוּתְפִין, דְּקָא מְזַדְּוּג בְּנִינָא. וְהַשְׁתָּא אֲלִין דְּקָא מְתַהֲדֵרֵן, כָּל אִינוּן
אַתְוּוֹן קָא אַתְצִירוּ בְּהוּ. אַחֲרַנִין לֹא מְתַצִּירִי בְּהוּ. דְּהָא אִינוּן פְּרוּוֹנְקִין,
לֹא מְצִיירִין לֹוֹן בְּאַתְוּוֹן, כְּמָה דְּאַתְצִירוּ בְּקַדְמִיתָא, מְסֻטְרָא דְּאַבָּא וְאִמָּא.
וְאַלִין אַתְוּוֹן אֲזִלִין וּמְשַׁטְטִין בְּעַלְמָא, וְאַתְאַחֲדָן בְּהוּ כָּל אִינוּן דְּלִית
לְהוּ אַתְוּוֹן, עַד רִישׁ יְרֵחָא דְּסִיּוֹן. דְּהָא כְּדִין אַתְטַמְרֵן אֲלִין, וְאַתְוּוֹן
עֵילְאִין בְּעִינֵין לְאַתְגַּלְגָּא.

וּמְאַלְוֵר אַתְטַמְרוּ אֲלִין עֵילְאִין. עַד שִׁיתָא יוֹמִין בְּמֵרְחָשׁוֹן. עַד דִּיהֵדְרוּן
בְּנֵי נְשָׂא מְחֻבְבִיָּהּ, וְיִתְכַפֵּר לֹוֹן, וּמְתַהֲדֵרֵן אַתְוּוֹן כְּמַלְקֵדְמִין.
וּבִין כְּךָ וּבִין כְּךָ, אִינוּן זְעִירִין נְפָקִין לְקִימָא עַלְמָא, וְאַלִין אַתְאַחֲדִין
בְּהוּ, בְּגִין דְּלִית לֹוֹן אַתְוּוֹן כָּלֵל.

דְּהָא מְאַלּוּל קִימָא תְּשׁוּבָה, וְאַתְוּוֹן סְלָקִין לְגַבְהָ, וּבְנֵי עַלְמָא מְתַהֲדֵרֵן
מְחֻבְבִיָּהּ, וּמְתַהֲדֵרֵן לְאַתְוּוֹן, וְקִימִין עַל עַלְמָא תְּרִין יְרַחִין,
וּמְסַתְּלָקִין טַבַּת וּשְׁבֻט.

כִּזוּ בְּאַדְר נְפָקִין אֲלִין אַחֲרַנִין, כְּמָא דְּאַתְמֵר. וְאַלִין דְּמְתַאַחֲדֵן בְּהוּ, מְקַדְמִי
רַחֲמֵי בְּאֲלִין יוֹמִין. וְתְרִין יְרַחִין אַחֲרַנִין אַתְטַמְרֵן כְּלָהּ, וְאַלִין תְּמוּז
וְאַב. וְנְפָקִין יְמֵי הַרְעָה בְּאַתְוּוּתִיהוּ וּשְׁלֻטִין אֲלִין עַל עַלְמָא, וְאַחֲרַנִין
אַתְטַמְרוּ. וּבְגִין כְּךָ, בְּאִינוּן יוֹמִין, זַכָּאָה אִיהוּ מֵאַן דְּאַשְׁתְּזִיב מְנִיָּהּ.
וְכַד חוּטְמָא אַרִיקָא, רַב בְּפוּתִיָּא לְגַבֵּי רִישָׁא. דָּא אִיהוּ בְּאַת ה', וְלִזְמַנִּין
אַת י' אַתְחַפֵּר בְּהֵדִיָּהּ. דָּא אִיהוּ בְּר נֶשׁ דְּאַצְלַח.

אַנְפוּי קְמִיטִין, בְּתוּלְדוֹת דְּאַבְעָבוּעִין. עֵינוּי סוּמְקִין. דָּא אִיהוּ בִּין אִינוּן
תוּלְדִין דְּסִגִּירוּ. דְּעֵינוּי לִזְמַנִּין זְלָגִין דְּמַעִין.

קְמִיטִין דְּמַצְחִיָּה אַרְבַּע וְתְרִין עֲבָרִין רְשִׁימִין, כְּאַרִיחַ עַל גַּבֵּי לְבָנָה. שְׁעָרִיָּה
רַב. הָאִי אַצְלַח, וְדַחִיל חֻטְאָה, שְׁבַח גְּרַמִּיָּה כְּכֵלָא, יְתִיר מְמָה
דְּאִית בֵּיהּ. וּבְזַמְנָא דְּאַתְנַעֲנַע, עֵינוּי זְלָגִין דְּמַעִין. וְכֵאבָא בְּחוּטְמִיָּה, עַד
דְּאוּשִׁיד לִיחָה יְרוּקָה. וְדָא קְשִׁיא מְאִינוּן זִינֵי דְּסִגִּירוּ. מֵאַן דְּאַשְׁתַּתַּף
בְּהֵדִיָּה אַצְלַח. מְהִימְנָא אִיהוּ בְּכֵלָא.

עַל כְּתַפִּיָּה שְׁמָאֵלָא, אִית תְּלַת רְשִׁימִין. תְּרִין סוּמְקִין, וְחַד אוּכְם. בְּרַם
אוּכְם אִית לִיָּה תוּעֵלְתָא. הָאִי מְשִׁיף לְאַתְקַרְבָּא בְּכַנֵּי נְשָׂא, וְאַחִיד
בְּהוּ, דְּלָא יַחֲשַׁבוּן לִיָּה כְּסִגִּירָא.

מוֹמָא אַתְיִלִיד בֵּיה בְּלִילְיָא, בְּחַד יוֹמָא דְסַתְוָא, בְּיוֹמֵי דְעוֹלִימוֹי, דְאָכַל
נִנְא וְשִׁתָּה מְיָא, וְנִפְק לְבַר. וּבְהַהוּא שְׁעַתָּא הָוָה שְׁלִיט פּוֹכֵב
שְׁבַתָּי בְּעֵלְמָא, וְחַד עֲנַפָּא דִּילִיָּה הָוָה מְשִׁיךְ לְאַתְפְּשָׁטָא לְתַתָּא, וְנִפְק
אִיהוּ בְּגִילוּיָא דְרִישָׁא, וּמְחָה בֵּיה עַל יְדָא דְקוֹרְפִנְיָא וְשִׁמְרִירוֹן תְּרִין
רוּחִין דְשְׁלִטִין בְּהַהוּא עֲנַפָּא. וְכִף אַתְמַחֵי הָאֵי בַר נֶשׁ, רְשָׁמוּ בֵּיה תְּרִין
רְשִׁימִין סוּמְקִין. וְהַהוּא עֲנַפָּא רְשִׁים בֵּיה הַהוּא רְשִׁימוּ אוּכְמָא. דְהָא
מִלּוּי דְשְׁבַתָּי בְּאוּכָם אֲשַׁתְּמַשׁ.

וְרוּא דָא שְׁלִיט בְּיוֹמָא דְשְׁבַתָּי וְלֹא בְּעֵמָא קְדִישָׁא. בְּגִין דְעֵמָא קְדִישָׁא
לִית לוֹן חוּלְקָא וְאַחְסַנְתָּא בְּכוּכְבֵּיָא וּמְזִלִי, אֲלֹא בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא בְּלַחֲדוּי. וְאַצְטְרִיךְ לוֹן לְאַחְזָא חֲדוּה, וּמִיכְלָא וּמִשְׁתַּיָּא, וּלְבוּשִׁין
חִירִין, אוּ דְגוּוּנִין שְׁפִירִין, וּלְתַקְנָא בִּיתָא וּפְתוּרָא בְּיוֹמָא דָא.

דְרָאוּ הַכִּי אֵינּוּן דְאַחֲדִין בְּכוּכְבֵּיָא דְשְׁבַתָּי, דְאַצְטְרִיךְ לוֹן לְאַתְעַנְגָּא,
וְלְאַחְזָא עֲצִיבוּ וּדְאָגָה, וְרוּגְזָא, וּלְמַלְבֵּשׁ שְׁחוּרִין, וּלְכַסְפָּא
שְׁחוּרִין, וְלֹא לְמִיכַל בְּשָׂרָא וְחִמְרָא וּמִשְׁחָא. וְלֹא לְאַתְעַנְגָּא בְּעִינוּגִין
דְעֵלְמָא. אֲלֹא לְמִיתַב בְּדִירָא עֲצִיב, וְלְאַתְפְּרָשָׁא מִן בְּנֵי נֶשׁ. וּכְדִין אֲלִין
רוּחִין קוֹרְפִנְיָא וְשִׁמְרִירוֹן אַתְמַשְׁכִּין עֲלֵיה, וְאוּדְעִין לִיה מְלִין דְעֵלְמָא
בְּאַמְשְׁכוּתָא דְשְׁבַתָּי.

חֲזוּנָא בְּסַפְרָא דְשְׁלֵמָה מְלָפָא, דְאִית בְּנֵי נֶשׁ אַתְיִלִידוּ פֶּד שְׁלֵטָא עֲנַפָּא
דָא, וְאֵינּוּן עֲצִיבִין תְּדִיר דְלֹא חֲדָאן לְעֵלְמִין. בַּר אֵי לְעָאן בְּאוּרִייתָא,
וְקָא אַתְאַחֲדָאן בְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא.

וְעַם כָּל דָא, אֵי אִית בֵּיה בְּהַהוּא בַר נֶשׁ יְסוּדִין וְשִׁרְשִׁין מְזִכוּ דְאַבְהִין,
עֲנַפָּא דָא דְנִפְיֵק מִשְׁבַּתָּי, לְזַמְנִין נֶצַח לִיה, וְאַחֲדִיד לִיה, וְאֵינּוּן תְּרִין
רוּחִין מִתְפְּשָׁטִין, וְאַזְלִין לְנוּקְבָא דְטִינְרָא, דְתַמָּן מִתְכַּנְשִׁין כָּל רוּחִין
עֲרִטְלָאִין, דְלֹא עָאֲלִין לְגוּ פְּרַגוּדָא דְמְלָכָא.

וְאֵינּוּן עֲרִטְלָאִין בְּהָאֵי עֵלְמָא, וְכַד נִפְקִי מֵהָאֵי עֵלְמָא, מְשֻׁטִי לְאַעֲלָא
בְּהַהוּא עֵלְמָא, וְנַעֲלִין תְּרַעָא בְּאַנְפִיָּהוּ, בְּכָל סַטְרִין דְעֵלְמָא. וְלֹא
אַשְׁכְּחוּ נִיחָא, עַד דְאֵינּוּן נִפְקִין וּמְשֻׁטִי בְּעֵלְמָא, וְאַלִין אִיקְרוּן בְּשִׁמְהִין
שְׁכִנּוֹת.

וּבְיוֹמָא דְשְׁבַתָּא, פֶּד אַתְקַדְשׁ יוֹמָא, וְאֵינּוּן לְאָן עָאֲלִין. לְגוּ נוּקְבָא דְחַד
טִינְרָא, דְאִיהוּ לְבַר מַחֲמוֹת גְּנַתָּא, בְּטוּרִין דְלְבַר, וּמִשְׁתַּפְּחִי תַמָּן
כָּל יוֹמָא דְשְׁבַתָּא. וּלְבַתֵּר נִפְקִין וּמְשֻׁטִין בְּעֵלְמָא, וּמוּדִיעִין בְּחִיזוּ
דְלִילְיָא, מְלִין לְבַנֵי נֶשׁ.

וְכַד נֶצַח עֲנַפָּא דָא לְהַהוּא בַר נֶשׁ. אֵינּוּן תְּרִין רוּחִין אֲזִלִין לְהַהוּא נוּקְבָא,

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועיון קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועיון פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיָחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחֵם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׁעֵרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחֵם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בזכות שמעון הצדיק ניגאל ברחמים

מפעל הזוהר העולמי

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל

ביום ה' כ' חשון

יום הילולת הצה"ק המקובל רבי מרדכי שרעבי זי"ע
אצל הציון של שמעון הצדיק זי"ע בשעה 8:30 בבוקר

נתחיל ונגמור את כל הזוהר הקדוש בשעה אחת

כמו שרבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקורביו
ואמר: "שעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חול, היא כמו
שנה של למוד פשט ביום חול".

בואו ונקיים את התקנה של הצה"ק המקובל רבי יצחק אלפיה זי"ע
לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים

ושהקב"ה יזרז את גאולתנו בחסד וברחמים,
וכהבטחת הרשבי"י (נשא קכד):
"דבדא יפקון מן גלותא וברחמי".

**בסיום הזוהר יחלקו חינם ספרים
"ערכה של שעה", "גדולי ישראל והזוהר" ועוד**

מפעל הזוהר העולמי סניף י-ם
לפרטים ולהצטרפות, פקס: 02-9951300